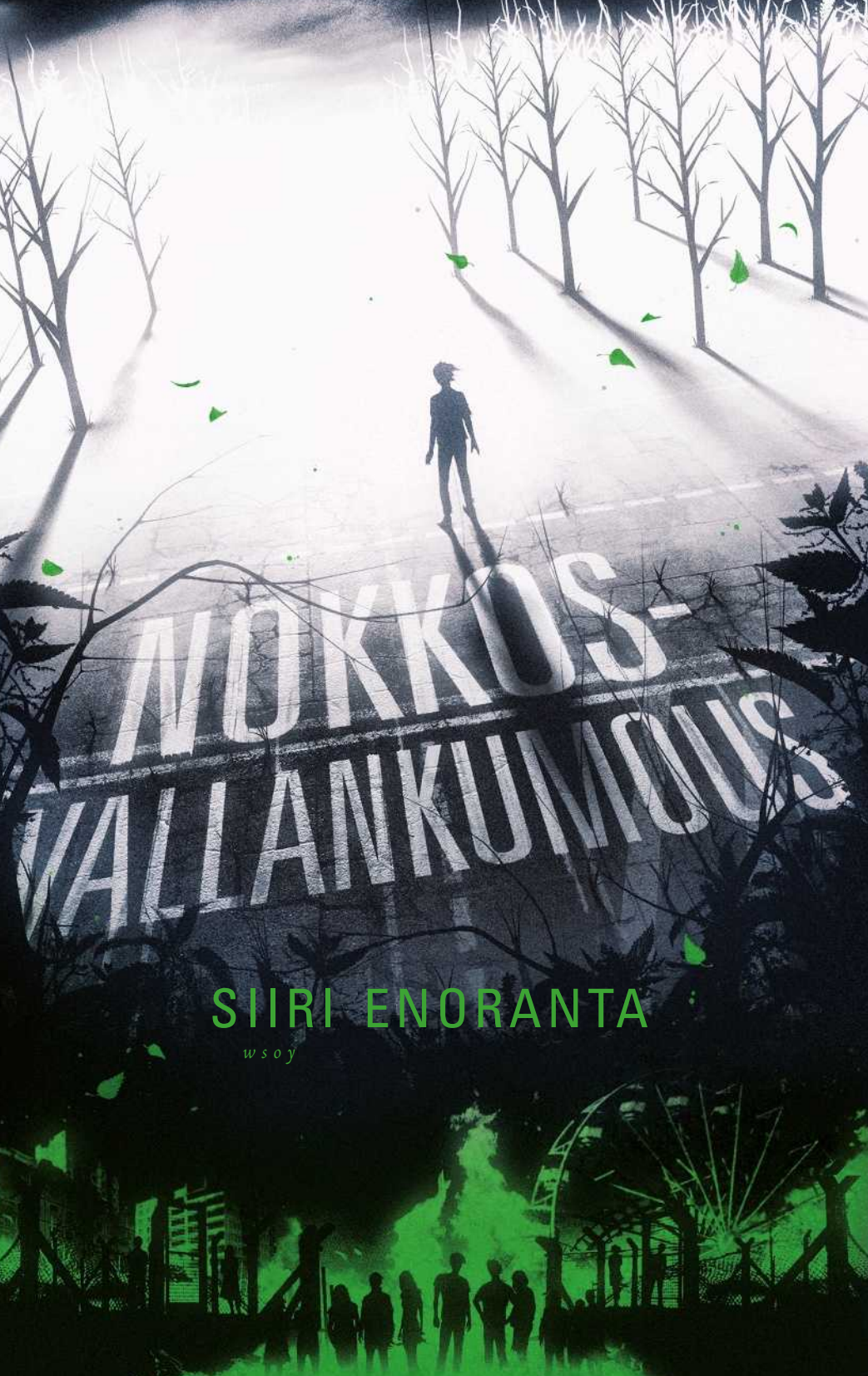

NOKKOS- VALLANKUMIUS

SIIRI ENORANTA

ws oy

Siiri Enoranta

NOKKOS-
VALLANKUMOUS

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Tekijä kiittää Valtion kirjallisuustoimikuntaa ja Taiteen keskustoimikuntaa rahallisesta avusta tämän kirjan viimeistelyn aikana. Tekijä kiittää professori Jyri Hämäläistä asioiden selkiyttämisestä, mutta ottaa itse vastuun luovista epäloogisuuksista. Tekijä kiittää myös tiettyjä muusa-henkilöitä päänsä sekoittamisesta.

© SIIRI ENORANTA JA WSOY 2013

ISBN 978-951-0-39522-6

PAINETTU EU:SSA

Ovi on auki ja siitä voi mennä.

T. E.

ENSIMMÄINEN OSA

Vayu

Hiivin eteenpäin kyyryssä kuin nälkäinen koira, juuri muuta en ollutkaan, en ollut syönyt sinä päivänä mitään ja edellisenäkin vain paistettua harakkaa. Se mitä metsästä oli jäljellä rytisi puuskittaisessa tuulessa, eivätkä ne voineet kuul-la askeliani, mutta vielä ei ollut tarpeeksi pimeää että olisin voinut piiloutua. Hengitykseni vihelsi ja silmiin valui kylmä, kirvelevä hiki. Ne huutelivat minulle ja nauroivat, iskivät sorkkaraudoilla pystyyn kuolleisiin puunrunkoihin niin että kaarna lensi säpäleinä, ne olivat kohtalaisen varmoja siitä että saisivat minut kiinni. Se kaikki oli tapahtunut ennenkin.

Niitä oli ainakin neljä ellei enemmänkin, mutta neljän minä olin nähnyt lähtevän perääni kun olin kääntynyt raitteiden jälkeen kohti Outakannon metsää. Ne eivät olleet vanhempia kuin minä, eivät ainakaan kaikki, ne eivät olleet paljon vahvempia, ne eivät olleet fiksumpia. Mutta niitä oli enemmän. Joka kerta niitä oli enemmän, sillä aina minua oli vain yksi. Ne saisivat minut kiinni ja ne potkisivat minua jonkin aikaa, ei useinkaan niin että luita murtui, mutta niin että minun olisi vaikea kävellä suorassa vielä päiviä. Ne varastaisivat kaiken mikä varastamisen arvoista oli. Ne eivät löytäisi juuri mitään. Muut kolme ehkä pitäisivät minua paikoillaan kun se siansilmäinen kusisi päälleni, tai ne sitoisivat minut puuhun ja jättäisivät siihen yöksi, ehkä hakkaisivat minua kasvoihin mutteivät niin kovaa että minulta pu-toaisi hampaita.

Olin sata kertaa päättänyt etten huutaisi. Katsoisin niitä silmiin enkä päästäisi ääntäkään. Antaisin niiden kuristaa minua, lyödä, tukistaa, sylkeä päälleni, olisin vaiti ja poraisin katseeni niiden silmistä läpi aivoihin, missä se alkaisi kiehua niin että ne kuolisivat siihen kun niiden päät yksitellen aukeaisivat, hitaasti kuin kypsät hedelmät. Melkein aina minä huusin.

Ne ajoivat minua kohti Outakannon suljettua ydinvoimalaa niin kuin aina, ne tiesivät että minun olisi pakko kääntyä takaisin viimeistään piikkilanka-aidalla. Ydinvoimala oli vaurioitunut, siihen oli osunut silloin kun kaupunkimme oli pommitettu sirpaleiksi, ja nyt se vuosi sairasta säteilyään kaikkialle. Aidassa oli pojanmentäviä reikiä, mutta eihän mikään kidutus voisi olla pahempaa kuin säteilylle altistuminen. Eikö? Ne veisivät minun vaatteeni ja minun pitäisi keksiä valheita äidille. Ei äidin surullisia silmiä, mitä tahanan muuta muttei taas niitä silmiä.

Metsän jäänteet kuolivat edestäni, tulin aukealle, eikö edes maa voinut pitää puoliani? Antaisin minä silti sille anteeksi. Adrenaliini tykytti minussa, nyrkit olivat kuumat ja hiki-set ja selkä kylmä ja märkä. Pelko oli tukahduttavaa, se oli kuin tiivistynyttä pakokaasua, sitäkö olisi pitänyt hengittää?

”Tuolla se on!” joku karjaisi.

”Se joka saa sen kiinni, saa kusta sen suuhun!”

Se oli siansilmäisen ääni, vielä ajoittain kimeä, halusin vihata vihata vihata mutta oli vain kauhu.

Juoksin kompastellen, kenkäni olivat liian suuret ja rikinäiset, jalkani voimattomat, turhat. Ilma suhisi minussa mutta henki ei silti kulkenut. Nämä eivät ole nyyhkyksiä, huusin itselleni, pakenin. Ne olivat perässäni kuin viekkaat hyeenat, niiden nauru oli julmia haukahduksia. Kiinni saatuaan ne pitäisivät minua jonkin aikaa paikoillani, katselisivat vain, imisivät sisäänsä pelkoani. Se oli pahinta. Hiukan

ennen kuin tapahtuisi se kaikki minkä tiesin tapahtuvan.

Saatoin nähdä piikkilanka-aidan, saatoin nähdä rosoireunaisen reiän josta mahtuisin menemään. En tiedä oliko sen tehnyt jokin villieläin silloin kun niitä vielä oli, tai väärälle puolelle jäänyt ihminen. Sillä kukaan ei olisi voinut haluta kulkea reiästä siihen suuntaan mihin minä olin menossa. Ei kukaan. Mutta minä olin jo niin kauan ollut ei kukaan. Aita oli vielä kaukana, joku heitti minua jollakin, ehkä se oli kivi, se osui olkapäähäni niin että vingahdin vaikei pitänyt. Joku nauroi hengästyneenä, risut ja sora rytisivät jaloissani, olin aidalla, olin reiästä läpi.

Voitonriemu sykki minuun niiden yllättyneiden huudahdusten mukana, sitten vielä äskeistä tukahduttavampi kauhu. Olin kielletyllä alueella. Olin siellä missä säteily yleisen käsityksen mukaan alkoi vaikuttaa, missä se vääntäisi epämuodostuneeksi hintelän ruumiini, pudottaisi hiukset päästäni, hampaat suustani, saisi veren vuotamaan silmistäni, ei minulla ollut aavistustakaan siitä mitkä kuulemistani tarinoista olivat totta, mutta tänne ei tullut kukaan, ei koskaan.

Pysähdyin selin niihin. Minusta tuntui kuin jokainen iho-karvani olisi noussut pystyyn, kerännyt sähköä ympärilleen. Joko se alkoi? Kuinka kauan voisin olla säteilyalueella kuolematta? Minkä arvoista olisi elämä parantumattomasti sairaana? Minkä arvoista se oli nyt? En voinut jatkaa mutten voinut kääntyä ja katsoa niitä.

”Me odotetaan sua.”

Joku sanoi sen nautiskellen. Se ei ollut se siansilmäinen, se oli joku sen kätyreistä. Joku niistä pojista joiden kanssa olin käynyt koulua silloin, kun kouluja vielä oli. Viitisen vuotta sitten. Silloin kun olin alta kymmenen. Eivät ne olleet pitäneet minusta silloinkaan, mutteivät ne olleet uskaltaneet kiduttaa minua niin kuin nyt.

”Viivy niin pitkään kuin haluat, meillä on kyllä aikaa. Me odotetaan.”

Vilkaisin taakseni vaikka en halunnut. Neljä niitä oli niin kuin olin arvellutkin. Ne olivat levittäytyneet aitaa vasten muutaman metrin välein. Siansilmäinen oli työntänyt käsivartensa aidassa olevan ristikon reiästä, roikotti sorkkarautaa jonka pää oli kuivuneen veren peittämä. Eläimen verta, uskottelin itselleni. Rotan, harakan. Sillä joka oli puhunut, oli ruskea repaleinen nahkatakki yllään. Se liu’utti nyrkkirautaansa pitkin aidan pintaa, soitti ohuita kaltereita.

”Ihan sitten kun oot valmis”, se kuiskasi ja virnisti.

Ne eivät tulisi aidan sille puolelle. Eivät edes minuutiksi, eivät edes hakemaan minua. Eivät ne olleet niin hulluja. Minä palaisin niiden luokse, hitaasti, mikä tekisi sen vielä pahemmaksi, nyyhkyttäisin jo valmiiksi ja niissä nousisi kiihko, ne haistaisivat pelon kuin korppikotkat, ne joisivat nöyryytystäni ja ne voimistuisivat entisestään. En voinut antaa niiden vuodattaa vertani, en saanut.

Käänsin niille selkäni ja juoksin.

Ei mennyt kauan ennen kuin metsä muuttui elävämmäksi. Ei mikään puista täysin terve ollut, mutta näin monta sellaista joiden lehtiä sateet eivät olleet syövyttäneet kokonaan puhki, monta sellaista jotka hapuilivat taivaalle melkein kuin niissä kuvissa joita äiti oli näyttänyt minulle kirjoista. Täällä kasvoi nokkosia niin kuin kaikkialla muuallakin, joskus minusta tuntui että ohdake ja nokkonen olivat ainoat tarpeeksi sisukkaat kasvit selviämään. Eläimiä en nähnyt, vaikka olin kuullut että Outakannossa asui joitakin villisikalauvoja. Ehkä ne kuulivat minun tulevan ja menivät pakoon. Hyönteisiä ei juuri ollut, muutama hyttynen. Pian en enää kuullut poikien huutoa ja naurua. Tuli hiljaista.

Lakkasin juoksemasta, pidemmälle en olisi jaksanutkaan. Hetkeksi minut valtasi synkkä tyytyväisyys. Minä kuolisin

tänne. Niin paatuneita kuin jahtaajani olivatkin, niin tunteettomia, niiden täytyisi huolestua kun en tulisi pois säteilyalueelta. Ehkä ne eivät pelkäisi muuta kuin kiinni jäämistä, mutta oli sekin jotain. Joistakin murhista tuomittiin vielä ihmisiä, jopa Kurohärmässä, meidän kaupungissamme jonka maailma oli unohtanut. Minä kävisin tähän istumaan, harsuuntuneen kuusen juurelle tähän näin, istuisin tässä kunnes nahka putoaisi yltäni ja minun luurankoni löydettäisiin tuhansien tuhansien vuosien kuluttua, kun Outakanto ei enää olisi vaarallinen.

Tiesin että minun oli mentävä kotiin. Ei enää tänä yönä, sillä pimeässä en löytäisi takaisin. Se harmaa valo, jota Kurohärmään saastepilvien läpi tihkui, alkoi siltä illalta väsyä. Aurinko jota en ollut nähnyt kunnolla vuosiin oli menossa nukkumaan. En ajatellut sitä kuinka vaarallista minun olisi kulkea yksin pimeällä, ei, minä ajattelin vain pimeyttä itseään. Ei enää tänä yönä. Mutta seuraavana päivänä minun pitäisi mennä kotiin ja viedä äidille mitä ikinä olisin saanut haalittua syötäväksi. Äiti itkisi taas ääneti ja haluaisi pitää kättäni, ja minua kuristaisi hänen luottavainen, alaston katseensa.

Käännyin loivasti oikealle, sinne missä arvelin aidan olevan. Voisin yrittää livahtaa ulos jostakin toisesta aukosta. Voisin nukkua metsässä, ei vaikuttanut siltä että sinä yönä alkaisi sataa. Leuto talvi oli kääntymässä kevääseen, ei minun tulisi kylmä. Näkisin unta kuumasta, pehmeästä maasta niin kuin melkein kaikkina öinä viime aikoina, ja voisin kuvitella että harmaa pölyinen sora piteli minua niin kuin unieni tuoksuva multa.

Olin lähtenyt etsimään ruokaa sinä iltapäivänä, vaikka tiesin ettei iltaisin ollut turvallista liikkua ulkona. Mutta äiti oli ollut niin heikkona, hänen keuhkonsa olivat kieltäytyneet tottelemasta, hän ei ollut katsonut minua silmiin kun

hän sanoi ettei ollut nälkäinen. Hän oli maannut peittojen alla siinä ainoassa sängyssä joka meillä vielä oli jäljellä, näyttänyt niin pieneltä. Hänen silmänsä olivat syvällä mustissa laaksoissaan hänen kasvoillaan, hän ei enää jaksanut peseytyä itse. Hän ällötti minua ja halusin pitää häntä sylissäni ja luvata että kaikki kääntyisi parempaan. Hänen sairautensa puistatti minua ja rakastin häntä enemmän kuin mitään.

Ei ollut koskaan ollut muita kuin äiti ja minä. Mutta aina oli ollut muistoja. Maasta, kukista, puista, metsistä, vedestä joka pulppusi kivien välistä puhtaana ja juomakelpoisena. Muistoja auringosta ja siitä miten se lämmitti ja värjäsi ihmisten ihon ruskeaksi, paitsi minun ihoni joka aina oli omi-tuisen kalpea, melkein harmaa. Eläimistä, niitä oli ollut satoja, tuhansia, kymmeniätuhansia erilaisia. Jotkut siivekkäitä, jotkut nelijalkaisia, jotkut elivät vedessä ja toiset maan päällä. Jotkut olivat syöneet ihmisiä ja joitakin olimme syöneet me. Siitä oli kauan, mutta ei niin kauan ettei äiti olisi muistanut. Ja tavallaan se että hän muisti, se että hän sai minutkin muistamaan, teki hitaasta tuhosta paljon hirveämmän.

Tulin uudelleen aidalle. Hiivin varovasti lähemmäs, kurkistelin risujen ja kuivien lehtien lomasta, mutten nähnyt yhtäkään pojista. Pidätin hengitystäni ja kuuntelin, ei ollut muuta kuin hajamielinen tuuli. Vielä kymmenen vuotta aikaisemmin kaupungista kantautuva melu olisi ehkä yltänyt metsään saakka. Mutta enää ei ollut millä ruokkia autoja, ja tehtaات olivat lopettaneet toimintansa jo kauan sitten.

Sain seurata aitaa hyvän matkaa ennen kuin löysin tarpeeksi suuren reiän, josta kömpiä ulos. Aita raapaisi niskaa-ni ja ajattelin että nyt haava tulehtuu ja sairastun. Kuvittelin kuinka makaisin kuumehoureissa pedissäni keittiön lattialla ja kuinka äiti kutsuisi minua huoneestaan mutten jaksaisi kävellä edes sinne saakka. Me kuolisimme nälkään. Melko hitaasti. Siihen aikaan minä ajattelin usein sellaisia.

Lakkasin pian olemasta varuillani. Sellainen minä olin, vaikka pelkäsin. Hajamielinen. Äiti pilkkasi minua leikillään siitä kuinka aina olin puoliksi toisessa maailmassa. Minun oli vaikeaa keskittyä siihen mitä ihmiset puhuivat, sillä melkein koskaan he eivät puhuneet todellisista asioista. En jaksanut kuunnella. Olin jo joitakin vuosia ajatellut että ehkä olin hiukan yksinkertainen. Mutta maata minä jaksoin kuunnella. Niitä kasveja jotka vielä olivat jäljellä. Tomun sykkettä.

En nähnyt patsasta ennen kuin se oli aivan edessäni. Ehdin säikähtää melkein kuoliaaksi, veri minussa seisahtui paikoilleen, ja sitten se jatkoi matkaansa kohisten ja pauhasi korvissani. Mutta eläin ei ollut oikea. Patsas oli tehty tummasta, melkein mustasta kivistä. Jostain syystä mieleeni tuli, että se kimmeltäisi auringossa. Se oli valtava. En yletänyt sitä kuin kainaloon saakka, vaikka se oli kyyristynyt matalaksi vaanimaan, ja sen paljastetut kulmahampaat olivat melkein kyynärvarteni pituiset. Se oli jokin niistä kissaeläimistä joita ei ollut nähty enää kymmeneen vuosiin, jokin niistä jotka olivat kuolleet ikuisiksi ajoiksi. Gepardi, ehkä panterri. Ja siinä oli jotakin samaan aikaan niin väärää ja niin oikeaa, että ihoni nousi kananlihalle.

En ollut tullut sinne vahingossa. Tiesin sen äkkiä yhtä varmasti kuin tiesin oman nimeni. Se valtava kissa oli kutsunut minua, tai ehkä minä olin kutsunut sitä koko ikäni, ja nyt se oli siinä. Tuntui kuin olisin palannut kotiin. Ja samalla kaikki oli väärin. Eläin oli niin totta, niin voimakas, niin elävä, että odotin sen loikkaavan saaliinsa kimppuun millä hetkellä hyvänsä. Kaikki siinä enteili liikettä, se oli jännittynyt äärimmilleen odottamaan sopivaa hetkeä. Vaan sitä hetkeä ei ollut tullut. Patsas oli maatuneiden lehtien ja oksien peitossa, kauttaaltaan tomuinen, siitä näki heti ettei se ollut liikku-
nut vuosikymmeneen. Se on patsas, muistutin itseäni, eihän

se ole liikkunut koskaan. Mutta silti minä odotin sitä loikkaa, odotin että se näyttäisi mahtinsa ja ojentaisi voimaa kihelmöivät jalkansa, löisi hännällään lehtiä ilmaan ja syöksyisi eteenpäin.

Patsaan silmät olivat tyhjäät. Sillä ei ollut katsetta, sen silmien paikalla oli pelkät reiät. Ja silti minusta tuntui kuin se olisi nähnyt minut tarkemmin kuin kukaan muu koskaan aikaisemmin. Ehkä minun silmäni olivat yhtä tyhjäät kuin sen, vaikka minun olivat siniset ja sen mustat. Ehkä minä näin pantterin yhtä selvästi kuin se minut. Tajusin että olin tuijottanut aivan paikoillani, liikkumatta ja melkein hengittämättä. Pakotin itseni rentoutumaan, ravistin hartioitani niin kuin kuvittelin että kissaeläin olisi tehnyt. Sydämeni hakkasi niin että huojuin. Tai ehkä se oli nälkä joka minua huimasi.

Astuin lähemmäs ja kurkistin patsaan avoimeen suuhun. Tunsin hikipisaran vierivän kylkeäni pitkin kun työnsin varovasti toisen käteni eläimen suuaukkoon. Niin kuin olin arvellutkin, sormeni eivät tavanneet estettä, ja ensimmäisenä vastaan ottivat raateluhampaat kainalossani, en ylettänyt pidemmälle. Suu mahtoi olla auki pantterin vatsaan saakka. Kuvittelin kuinka se sulkisi kitansa ympärilleni ja ahmaisisi minut melkein kokonaisena, vain pari kertaa se puraisi minua ja sitten nielaisisi, kun vielä olisin elossa. Kiskaisin käteni pois.

”Anteeksi”, kuiskasin, eikä minua nolottanut se että puhuin ääneen kuolleelle kivelle vaan se että olin mennyt töntämään käteni lupaa kysymättä toisen suuhun.

Liu’utin sormiani pitkin pantterin toista, valtavaa etukäpälää. Kivi tuntui lämpimältä, vaikkei se ollut voinut imeä itseensä aurinkoa. Kivi pyysi minua. Ajattelin että patsaan selässä olisin turvassa käärmeiltä ja rotilta, jos sellaisia olisi sattunut metsään eksymään. Sitä minä kai ajattelin, kun kiipesin sen päälle. Tai ehkä en ajatellut yhtään mitään, ehkä

minä vain seurasin patsaan kutsua, kuuntelin sen laulua joka soi vain minulle.

Asetuin pantterin selkään vatsalleni, käteni roikkuivat molemmin puolin sen voimakkaita lapoja, painoin poskeni vasten sen lämpimänkarheaa niskaa. Minuun tuli rauha jollaista en ollut kokenut pitkään aikaan, en ehkä milloinkaan ennen. Jotakin virtasi minuun nukkuvasta pantterista. Se siirsi minuun voimaansa kuiskauksin joita en ymmärtänyt. Se puhui minulle kieltä jota en muistanut, mutta tiesin mitä se sanoi, se sanoi että olin tärkeä. Nälkäinen kuolemansairas äitini oli jossain niin kaukana ettei hänestä ollut syytä kantaa huolta, ne jotka minua olivat kiusanneet lakkasivat olemasta, oli vain patsas joka käski minun kuunnella ja joka lupasi että kaikki kävisi juuri niin kuin pitikin.

Minä nukahdin ja näin ihanaa unta.

Dharan

”Muistatteko te millaista se oli, kun me oltiin vielä vapaita?” kysyin hiljaisella äänellä.

Ne vaikenivat heti, loivat minuun odottavan katseen. Rääsyläiset, orvot, omat Nokkoseni ja vasta saapuneet, he kuuntelivat minua hiiskumatta pontikkalasis käsisään ja kiihko silmissään.

”Millaista oli, kun me saatettiin kulkea mieleemme mukaan rajojen yli, ei pelkästään kaupunkien vaan myös maiden välillä. Kun Kurohärmää ja Satakoskea ei vielä ollut pommitettu pirstaleiksi ja niiden asukkaita viety vankileireille. Kun ei ollut vielä sensuuria ja kuka tahansa sai sanoa mitä tahansa. Kun ne ei olleet vielä katkaisseet tietoliikenneyhteyksiä ja meitä kaikkia yhdisti maailmanlaajuinen verkko.”

Yleisöstäni kuului supinaa, näin haltioituneet ilmeet.

”Me ollaan kaikki oltu pieniä silloin, mutta me muistetaan, vai mitä? Muistetaan millaista oli käydä koulussa ja millaista oli odottaa tulevaisuudelta jotain, millaista oli saada puhdasta vettä juodakseen ja joka päivä ruokaa.” Ne nyökkäilivät vakavina. ”Se maailma on riistetty meiltä salakavalasti, hitaasti. Ne on vieneet pikku hiljaa melkein kaiken: meidän kodit, meidän perheet, meidän elinkeinot.” Nyt yleisöstä erottui jo vihaista ääriä. ”Perinistit on se ensimmäinen uhka mikä meillä on vastassa, se on ilmiselvin uhka. Mutta meidän täytyy muistaa, että perinistitkin on vaan joukko, joka on syntynyt pelosta jotain vielä suurempaa ja kauheam-

paa kohtaan. Ne jotka vähänkään on pitäneet silmiään auki ymmärtää, että kaiken takana on Korotrato.”

Olin pelännyt miten ne suhtautuisivat siihen, ja jotkut katsoivatkin minua kauhistuneina. Korotrato oli kaupan monopoli joka oli syönyt pienemmät yrittäjät tieltään kautta maailman, se oli miltei uskonnolliseksi instituutioksi kasvanut ilmiö, jonka kasvot oli väkivalloin pidetty puhtoisina, mutta jonka minä tiesin uhraavan vain vallan jumalalle. Isäni oli tutkinut Korotratoa viimeiset vuotensa, sen takia hänet oli tapettu.

”Sitä voi olla vaikea uskoa, mutta niin kauan kuin te kielätytte uskomasta, te pelaatte Korotraton pussiin. Se on antanut valtioiden tuhota toisensa sotimalla vedestä ja polttoaineesta samalla kun se itse on kasvattanut varastojaan. Ihmiset Korotraton takana on olleet ovelia, ne on lahjoneet puoli maailmaa, ne on viimeisen parinkymmenen vuoden aikana pikku hiljaa ostaneet pankit, osakkeet, kaikki isot yritykset. Ne on siten voineet peittää kaiken tekemänsä tuhon, öljykatastrofit Sarajamerellä, saastuneet pohjavedet ja pilalle menneen maan, puhumattakaan vankileireistä. Ne omistaa ne lehdet mitä vielä on olemassa ja ne päättää mitä niihin painetaan. Ne on sammuttaneet melkein kaiken tiedonkulun, eristäneet ihmiset omiin kaupunkeihinsa, tai niihin kaupunkien raunioihin mitä vielä on jäljellä sen jälkeen, kun ne on antaneet suurvaltojen tukehtua sotiinsa.”

Minä näin että tätä kaikkea niiden oli hankala uskoa.

”Vapaus kuuluu meille kaikille. Me kaikki ansaitaan terve, puhdas maaperä, me ansaitaan mahdollisuus koulutukseen, ja me voidaan saada se takaisin. Kaikkia maailman kolkkia ei ole vielä tuhottu samalla tavalla kuin Satakoski ja Kurohärmä on, jossain on pakko olla ihmisiä jotka haluaa taistella meidän rinnalla. Mä väitän että meidän on mahdollista syrjäyttää niin perinistit kuin itse Korotratokin. Nimittäin

ne on saattaneet viedä kaiken muun mutta meidän tahtoa ne ei vie, ne ei vie meidän voimaa, ja kun meillä on se, meillä on kaikki!” Hajanaisia hurraa-huutoja takarivistä. ”Me ollaan nuoria ja me ollaan vahvoja, ja totuus on meidän puolella.” Lisäsin kierroksia joka sanalla, yleisöni kävi yhä äänekkäämmäksi. ”Me ollaan syvällä, meidät on työnnetty pohjalle saakka, mutta tästä me voidaan vaan nousta. Meillä on toisemme ja yhdessä me ollaan voimakkaampia kuin kukaan. Nokkoset, maailma on meidän!” huusin.

Kokous päättyi hyväksyviin huudahduksiin, taputuksen pauhuun, kirkkaisiin silmiin jotka ahmivat minua. Nuoret läimivät toisiaan selkään ja kohottivat lasejaan, ne eivät olleet irrottaneet katsettaan minusta koko aikana. Annoin niiden suosion valua päälleni kuin auringonsäteiden joita en ollut vuosiin saanut tuntea, suljin silmäni ja kuvittelin taputusten jylyn moninkertaiseksi. Olin matkalla juuri sinne minne minun kuului mennä, ja mukaani minä ottaisin Nokkoset ja niiden kiihkon.

Laskeuduin lavalta niiden joukkoon peilisalin lattialle köysiverkkoa pitkin, ja ne tulivat puristamaan kättäni, nyökkäilivät ja hymyilivät. Meitä oli Lumekartanossa viitisenkymmentä – paljon enempää sinne ei olisi mahtunutkaan – parikymmentä luotetuinta Nokkostani ja nämä uudet, kaatopaikan takana elellyt rosvojoukko. Tänä yönä ne olivat liittyneet Nokkosiin. Ne olivat saaneet käsiinsä Nokkoskirjan, jatkuvasti päivitettävän, kielletyn, salaisen propaganda-käsikirjamme, sen jossa oli filosofiamme ja toiveemme, sen joka levisi kuiskausten saattelemana kädestä käteen. Näistä rosvoista jokainen tuntisi jonkun, joka tunsu jonkun, ja ne puhuisivat eteenpäin Nokkosten valtaa. Ne kaikki olivat kuunnelleet minua. Ne kaikki ymmärsivät että olin oikeassa. Että meidän oli aika ottaa tämän vanhan maailman jäänteet omiin käsiimme ja muokata todellisuudesta sellainen

kuin halusimme sen olevan. Tai jos ne eivät ymmärtäneet-kään, niin ainakin ne halusivat kuulua johonkin, ja minä ot-taisin ne vastaan.

Joku antoi käteeni lasin. Kiitin, maistoin, irvistin. Neste oli sameaa, se poltti kurkkua ja sai jo ennestään kuumotta-vat poskeni palamaan.

”Hyi helvetti, kuka tämän on keittänyt”, nauroin, ja minulle lasin ojentaneen pojan silmissä käväisi säikähdyksen ennen kuin hän tajusi että laskin leikkiä.

Välähdyksenä tajuntaani upposi valta joka minulla oli tä-hän poikaan. Hän halusi miellyttää minua. Hän menisi pit-källe pitääkseen minut tyytyväisenä. Taputin häntä isälli-sesti olkapäälle vaikkei hän voinut olla minua monta vuotta nuorempi. Kukaan peilialissa olevista ei ollut kahtakym-mentäviittä vanhempi. Ja minä, minä olin kuudentoista. Pe-rinistien silmissä olisin tuskin muuta kuin lapsi, mutta siksi ne eivät tietäisikään mikä niihin iski. Minä olin Kivikansan perillinen suoraan alenevassa polvessa, suonissani virtasi veri joka oli ikiaikaisen arvokasta, kuninkaallista. Minä olin vasta alussa mutta minä olisin vallankumous.

Krito seisoi muiden takana peilialin perällä kädet puus-kassa. Hänen silmänsä olivat varjossa mutta huulillaan hä-nellä oli hymy. Hän oli ylpeä minusta, ja tiesin ettei suotta. Menin hänen luokseen virnistellen. Hän oli minua hiukan pidempi ja vuotta vanhempi, mutta kun minä näin ihailun hänen silmissään tiesin varmasti, että seisoin yhtä porrasta korkeammalla kuin hän.

”No, olinko mä hyvä vai mahtava?” kysyin pojalta.

”Sä olit täydellinen”, Krito sanoi hiljaa.

Ylpeys ja ärsyyntyminen kuplivat minussa sekoittuen toi-siinsa.

”Älä noin sano.” Tartuin hänen käteensä ja vedin hänet yh-teen peilialin käytävistä. Peilit olivat kutistavia ja yritin olla

katsomatta melkein olemattomaksi litistynyttä kuvajaistani. ”Tämä on vasta alkua. Meitä on vasta kolmisensataa, me tarvitaan tuhansia, miljoonia lisää.”

Hetkeksi minut valtasi ahdistus, kun ajattelin päämäärääni joka oli niin kaukana.

”Koko ajan meitä on enemmän”, Krito sanoi.

”Me ollaan vahvempia joka päivä”, sanoin minä, mutta miksi se kuulosti vakuuttelulta?

”Mihin sä meidät vielä vietkään”, Kriton äänestä kuului hymy.

”Odotahan vaan.”

Viime aikoina me olimme keskittyneet värväämään uusia Nokkosia joukkoihimme. Tämä oli ollut yksi niistä monista kokouksista joihin menin sydän kylkiluita hakaten, mutta joista poistuin joka kerta itsevarmempana. Saatoin melkein maistaa sen, sen polun, tieni huipulle. Ne joille olin sinä iltana puhunut levittäisivät sanaa rohkeasta, oikeudenmukaisesta kapinallisesta, joka sitä paitsi oli oikeutettu perimään vallan. Olimme jo kauan yrittäneet saada mahdollisimman monet ymmärtämään, että jos halusimme saada yhteiskuntamme jälleen jaloilleen, meidän olisi kyettävä kommunikoimaan maailmanlaajuisesti. Me ulottaisimme sanamme kaikkien kuuluville – kaikkiin niihin paikkoihin jotka ennen olivat olleet itsenäisiä valtioita ja jotka Korotrato oli pakottanut samanlaiseksi alistetuksi massaksi – ja ihmisiä yhdistävä verkko nousisi tuhkistaan. Pian kaikilla kapinallisilla olisi Nokkoskirja, pian kaikki osaisivat lukea salakoodilla suojattuja viestejä, joita lähetimme joka suuntaan radiosignaalien mukana. Korotrato ei tiennyt siitä, se ei kuunnellut radioliikennettä, se luuli että kaikki oli nujerrettu. Minä tiesin paremmin. Me puhuisimme kilpailevat kapinallisjengit omiin riveihimme, puhuisimme tai taistelisimme. Sitten me kävisimme perinistien kimppuun. Verta, me tulisimme nä-

MINÄ MUISTIN MILTÄ TUNTUIVAT VAYUN KÄDET KYLJILLÄNI JA MILTÄ
NÄYTTI KRITON MURTUNUT KATSE KUN VAKUUTIN HÄNELLE KAIKEN
OLEVAN HYVIN JA HÄN TIESI ETTÄ MINÄ VALEHTELIN MUTTA PÄÄTTI
OLLA VÄLITTÄMÄTTÄ, MINÄ MUISTIN MILTÄ HAI SI NOKKOSPOIKIEN
TUMMANPUNAINEN VERI SEKOITTUNEENA JÄÄKYLMAÄN HIKEEN,
JA MINÄ TIESIN ETTEI MINUA VOISI SEURATA PARATIISIIN
KUKAAN MUU KUIN VAYU.

Dharan on aina ollut se jonka harteille kaikki lankeaa, se joka johdattaa maailman vallankumoukseen, se joka korjaa kaiken ja se jonka vuoksi kaikki tuhoutuu. Vayu ei ole koskaan ollut kukaan. He kohtaavat todellisuudessa, jossa aurinko ei ole paistanut enää vuosiin, sivistyksen tukirakenteet ovat murtuneet, ja resuiset Nokkoslapset kytevätkä kapinaansa vallatussa huvipuistossa. Mutta he kohtaavat myös siinä toisessa paikassa, jossa jalava vielä tanssittaa varjoja heidän alastomalla ihollaan, paratiisissa jonka menneisyys on verestä märkä.

NOKKOSVALLANKUMOUS on realistinen tulevaisuudenkuva, fantasiasatu, dystopiahelvetti ja rakkaustarina, Nokkosvallankumous on maailmankaikkeuksien rajapintoja raapiva salaisuus.

Siiri Enoranta on Ryneberg- ja Finlandia Junior -ehdokkaana ollut tamperelainen kirjailija, jolta on viimeksi ilmestynyt fantasiaromaani Painajaisten lintukoto.

84.2 | N 84.2 | www.wsay.fi

ISBN 978-951-0-39522-6

Päällys Sami Saramäki

